

Arrest

nr. 283 798 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BOTAIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 februari 2021.

1.2. Op 8 april 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 6 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Qala Shahi (district Dara-i-Nur, provincie Nangarhar) op 9 februari 2002. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader was werkzaam als houtbewerker op verschillende militaire basissen in Afghanistan. Hij bouwde daar tafels, stoelen, ea. van hout. Daarnaast leverde hij ook verschillende bouwmaterialen af aan deze militaire basissen. Op een dag werden hij en zijn partner bedreigd door de Taliban, al weet u niet hoe precies. Zij namen deze bedreiging niet serieus. Op een dag verdween de partner van uw vader spoorloos. Vijf dagen later bleek er ook van uw vader geen nieuws meer te zijn. Twee dagen hierna, en zo'n drie weken tot een maand na de bedreiging van de Taliban aan het adres van uw vader, werd zijn levenloze lichaam nabij jullie huis achtergelaten. Het was de vierde of de vijfde maand van 2018.

Ongeveer twee maanden later kwamen de Taliban naar uw huis. Ze zeiden tegen uw grootvader dat u, gezien uw vader werk leverde voor de 'ongelovigen', nu met de Taliban moest meestrijden. Uw grootvader zei hen dat u niet thuis was, waarop zij opnieuw vertrokken. De volgende dag verhuisde u met uw familie naar een huurhuis in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U verbleef hier een dik jaar toen uw grootvader aan jullie huis een dreigbrief van de Taliban vond. Hierin stond dat u niet gehoorzaamde en daarom diende vermoord te worden. Twee dagen later verliet u uit veiligheidsoverwegingen Afghanistan. U verliet Afghanistan ergens aan het einde van het jaar 2019 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en een aantal voor u onbekende landen naar België, waar u op 2 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban nog tot twee keer toe naar uw huis, op zoek naar u. Bij het eerste bezoek doorzochten ze het huis om te zien of u aanwezig was. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen viseren omdat u niet op hun eisen inging.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), die van uw broers en een dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst wordt gewezen op de vaststelling dat u de beweerde werkzaamheden van uw vader niet aannemelijk maakt gezien u hiervan nauwelijks op de hoogte bent. U stelt dat uw vader op contractuele basis als houtbewerker op verschillende militaire basissen voor buitenlanders actief was en dat hij hen ook bouwmaterialen leverde. Gevraagd op welke militaire basissen hij dan actief was, moet u verbazingwekkend genoeg het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.6 & 7). Men moge verwachten dat u op zijn minst weet waar uw vader werkte. U gaat verder door te stellen dat hij arbeiders onder zich had die hem overal vergezelden, echter kan u niet eens zeggen of het over plusminus hoeveel werknemers het ging. Sterker, u kent niet eens hun namen, noch hoeveel uw vader hen betaalde. Wat uw vader zou verdiend hebben, is voor u ook een groot vraagteken (CGVS, p.7). U verklaart verder dat uw vader op contractuele basis werkte, maar kan niet eens zeggen wie de officiële werkgever was die stond vermeld op deze contracten en/of die hem moest betalen (CGVS, p.7 & 8). Of deze contracten vernieuwd werden, misschien maandelijks of op jaarbasis, weet u ook niet te zeggen.

U beweert dat de zakenpartner van uw vader deze contracten onderhandelde, echter kan u bevreemdend genoeg niet zeggen of deze zakenpartner dan ook effectief als houtbewerker samen met uw vader werkte (CGVS, p.8 & 9). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u geen enkele van deze contracten, laat staan

eender welk document gerelateerd aan de werkzaamheden van uw vader, kan neerleggen. Dergelijke werkzaamheden gaan nochtans gepaard met het voorzien van de nodige documenten. U stelt dat hij een badge had, al kan u niet met zekerheid zeggen hoeveel hij er had, laat staan waartoe hij met deze badge toegang zou hebben gehad (CGVS, p.10). Gevraagd of hij op de basissen gecontroleerd werd, antwoordt u te denken dat er elektronische scans waren maar eigenlijk niet te weten of hij daardoor moest gaan (CGVS, p.10).

Daar eindigt uw gebrekkige kennis omtrent uw vaders beweerde werkzaamheden niet. Gevraagd eender welk project waaraan uw vader meewerkte toe te lichten, antwoordt u niet te weten welke projecten of contracten hij had (CGVS, p.9). Dit is weinig ernstig te noemen. U stelt dat hij ook projecten had buiten de militaire basissen, maar kan daar opnieuw geen voorbeeld of lokalisatie van geven (CGVS, p.9). Ook heeft u er het raden naar of hij ook projecten zou hebben gedaan voor het Afghaanse leger en wanneer u gevraagd wordt of voor welke buitenlanders/nationaliteiten hij heeft gewerkt, geeft u het antwoord dat u eigenlijk niet weet voor welke hij werkte (CGVS, p.9). Hij zou volgens u ook bouwmaterialen hebben geleverd aan militaire basissen maar kan niet precies zeggen waar hij deze zou gehaald hebben, u houdt het op 'Kabul' of 'Nangarhar'. Van zand, dat hij volgens u ook leverde, kan u al helemaal niet zeggen waar hij het ging halen; van andere materialen dan weer niet. Daarnaast weet u niet eens te zeggen wat de afnemers met deze bouwmaterialen zouden gedaan hebben of waartoe de bouw diende (CGVS, p.9). Tot slot weet u ook geenszins te zeggen hoelang uw vader dit werk al uitoefende, opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. Dit alles doet concluderen dat het weinig geloofwaardig is dat uw vader voor buitenlanders werkzaam is geweest.

Tal van andere zaken bevestigen dat u in werkelijkheid geen problemen heeft gekend met de Taliban. U stelt dat uw vader door de Taliban werd bedreigd, ze eisten dat hij stopte met zijn werk, maar dat hij die bedreiging niet serieus had genomen (CGVS, p.10 & 13). Dit verbaast enorm. Dat iemand een bedreiging van één van de meest gewelddadige organisaties van Afghanistan niet serieus nam, is niet bepaald logisch te noemen. Daarnaast verklaart u dat uw ouders niet de moeite namen om u in te lichten over het dreigement, dat zou uw moeder pas na uw vaders dood hebben gedaan (CGVS, p.13). Ook dit is geenszins logisch te noemen. Indien uw vader werkelijk bedreigd werd door de Taliban moge men verwachten dat hij zijn familie hierover inlichtte zodat u op uw hoede kon zijn. Wat deze bedreiging aan het adres van uw vader betreft, dient te worden opgemerkt dat u niet kan zeggen wat voor een bedreiging het exact was. U kan niet eens zeggen of het een mondelinge of een schriftelijke bedreiging betreft (CGVS, p.13). Dat u niet eens kan zeggen hoe uw vader bedreigd zou zijn geweest, nl. een kwestie waarmee uw beweerde problemen zouden zijn begonnen, bevestigt andermaal dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weet u plotselings wel meer details, uw vader zou zijn tegengehouden toen hij in de wagen zat. Echter kan u niet eens zeggen waar hij dan wel werd tegengehouden (CGVS, p.16). Ook hiervan moge men verwachten dat u dit wel weet, indien waargebeurd. U verklaart verder dat uw vader uw moeder wel inlichtte over de bedreiging, maar u kan dan weer niet zeggen wanneer precies en/of hij dat dezelfde dag nog zou gedaan hebben (CGVS, p.13).

Daarnaast wordt gewezen op de vaststelling dat u zich tegenspreekt over het tijdstip van uw vaders beweerde overlijden. Hoewel u bij het CGVS verklaart dat hij stierf in de vierde of vijfde maand van 2018 (CGVS, p.14), verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat hij overleed op het einde van 2019 (verklaringen DVZ 26.02.2021, vraag 13). Ook over het moment waarop u opnieuw werd bedreigd in Behsud legt u uiteenlopende verklaringen af. Waar u bij de DVZ verklaarde dat de eerste bedreigingen aan uw adres kwamen op 9 qaws 1398 (Afghaanse kalender, wat overeenkomt met 30 november 2019; vragenlijst CGVS, vraag 3.5), blijkt uit de dreigbrief, waarvan u verklaart dat deze werd afgegeven in Behsud, dat de vrief werd uitgereikt op de 23ste van de vierde maand van 1441 (Islamitische kalender, wat overeenkomt met 21 december 2019; CGVS, p.12). U stelt dat u deze dag bij de DVZ verkeerd opgaf omdat u toen nog niet in het bezit was van de dreigbrief (CGVS, p.15 & 16). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat u zich ook zonder dreigbrief wel kan herinneren wanneer deze zou zijn aangekomen, én indien u het zich niet precies had kunnen herinneren, dan ook geen exacte (maar foutieve) datum zou hebben opgegeven.

Verder wijst het CGVS op een aantal onlogische zaken die doorheen uw verklaringen lopen. U stelt dat de Taliban naar uw huis kwamen en aan uw grootvader zeiden dat u met hen moest gaan vechten (CGVS, p.10 & 11). Uw grootvader zei dat u niet thuis was, hoewel dat in werkelijkheid wel het geval was, waarop de Taliban opnieuw vertrokken (CGVS, p.15). Dit slaat nergens op. Dat de Taliban op dergelijk gemakkelijke manier kon worden afgewimpeld, is weinig geloofwaardig. Men moge eerder verwachten dat ze het huis zouden betreden om u te zoeken, iets wat ze volgens u niet deden (CGVS,

p.14). Bovendien stelt u dat uw grootvader zei dat u bij een familielid verbleef maar dat de Taliban niet vroegen bij wie dan precies (CGVS, p.15). Indien ze zo naarstig naar u op zoek waren, lijkt het nochtans logisch dat ze hierachter zouden vragen en hier naartoe zouden trekken. Verder wordt gewezen op uw verklaring als zouden de Taliban u in Behsud opnieuw op het spoor zijn gekomen en een dreigbrief bij u thuis achterlieten (CGVS, p.15). Indien ze u na een jaar werkelijk eindelijk hadden kunnen lokaliseren, spreekt het voor zich dat ze u onmiddellijk thuis zouden komen opzoeken en niet simpelweg een brief achterlieten. Op deze manier kon u wel zeer gemakkelijk op de vlucht slaan. Andermaal wordt opgemerkt dat deze gang van zaken alle logica tart en de Taliban wel weinig doortastend te werk gingen. Daarnaast verklaart u na die dreigbrief nog twee dagen in Behsud te hebben gewoond (CGVS, p.11 & 15). Het ligt opnieuw eerder in de lijn der verwachtingen dat u onmiddellijk op de vlucht slaat, uit vrees dat de Taliban naar dit huis zouden komen.

Wat eveneens onlogisch is, is dat de familie van de werknemers van uw vader niet zouden zijn geïnformeerd over de bedreigingen aan zijn adres (CGVS, p.17 & 18). Gezien het risico dat ook zij konden lopen spreekt dit nochtans voor zich. Ook de kinderen van Niaz Muhammed, volgens u de zakenpartner van uw vader, die ook spoorloos verdween, lichtte u niet in over de bedreigingen die u na de dood van uw vader verklaart te hebben ontvangen (CGVS, p.17). Opnieuw valt dit wel te verwachten, gezien zij in exact dezelfde situatie zaten en dus mogelijks risico liepen en/of mogelijks ook al bepaalde problemen hadden gekend. Tot slot spreekt u zich aanzienlijk tegen over gebeurtenissen die na uw vertrek zouden hebben plaatsgevonden. Initieel stelt u dat er na uw vertrek niets meer gebeurd is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of de Taliban dan niet meer terugkwamen naar jullie huis, antwoordt u dat ze wel één keer naar uw huis kwamen en daarbij de woning niet betraden (CGVS, p.11). U geconfronteerd met de bevreemdende vaststelling dat ze langskwamen maar het huis niet binnendrongen, wijzigt u plots uw verklaringen door te stellen dat ze twee keer langskwamen, waarvan ze wel één keer het huis binnenkwamen (CGVS, p.11 & 12). Het gemak waarmee u uw verklaringen wijzigt, is weinig serieus te noemen. U bovendien gevraagd of het telkens dezelfde personen waren die langskwamen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Indien waargebeurd, moge men verwachten dat u wel degelijk over deze informatie beschikt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban noch aan de werkzaamheden van uw vader. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van uw 'taskara' en die van uw broers bevestigen uw identiteit en die van uw broers, echter worden deze in de beslissing niet in twijfel getrokken. De bewijswaarde van de dreigbrief is quasi nihil, gezien het een handgeschreven document betreft dat door eenieder kan worden opgesteld, al dan niet tegen betaling. Het is immers algemeen bekend dat Afghaanse documenten hele gemakkelijk, tegen betaling of via corruptie, kunnen worden verkregen, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en

aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”.

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige

overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het geteendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en een manifeste appreciatiefout. Verzoeker citeert artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in strijd met deze bepaling geen correcte en grondige analyse werd gemaakt van de door verzoeker voorgelegde relevantie informatie, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker.

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus argumenteert verzoeker aangaande de motieven inzake de werkzaamheden van zijn vader als volgt: *“Enerzijds heeft verzoeker aangegeven dat zijn vader op verschillende militaire bases in Nangarhar en Kabul heeft gewerkt (CGVS, p. 6). Verzoekers vader werkte echter niet altijd op dezelfde plaats, zodat verzoeker op dit punt niet specifiek kan zijn. Zijn vader leverde enkele bases toen ze materiaal nodig hadden. Bovendien is de exacte locatie van sommige militaire bases niet algemeen bekend, zodat zijn vader het hem niet had kunnen vertellen. Zo hebben de Taliban onlangs een geheime voormalige CIA-basis in de omgeving van Kabul onthuld: ‘The base has for two decades been a closely guarded secret, visible only in satellite photos, navigated by the testimony of survivors. Now the Taliban’s special forces have moved in and recently, briefly, opened up the secret compound to journalists’ (The Guardian, “Inside the CIA’s secret Kabul base, burned out and abandoned in haste”, 3 oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2021/oct/03/inside-the-ciasecret-kabul-base-burned-out-and-abandoned-in-haste>) (stuk 3). Opnieuw legde verzoeker uit dat ouders hun kinderen niet noodzakelijk hun werk uitleggen : “In AFG geven ouders niet veel details over de job aan hun kinderen” (CGVS, p. 9). Dit verschilt niet veel van België, aangezien niet alle kinderen of tieners noodzakelijkerwijs weten waar hun ouders werken. Anderzijds kan dezelfde redenering worden toegepast met betrekking tot de werknemers van zijn vader. De meeste kinderen kennen de namen van de collega’s van hun ouders niet. Bovendien verklaarde hij dat zijn vader één of twee keer per week terugkwam, zodat hij hem niet vaak genoeg zag om meer details over zijn werk te kennen.”* Wat betreft de vaststelling dat verzoeker de werkcontracten van zijn vader niet kan voorleggen, betoogt verzoeker *“Enerzijds is er geen bewijs dat zijn vader contracten tekende voor al het werk dat hij deed.*

Het hing een beetje af van het werk en elk werk was anders: “om duidelijk te zijn, het werk was niet op salarisbasis, ze namen contracten om iets te doen voor die mensen en dan was elk contract afhankelijk van het werk” (CGVS, p. 8). Zoals hij uitlegde, werd zijn vader vaak in cash betaald (CGVS, p. 7). Anderzijds brengt verzoeker een document in verband met een door zijn vader uitgevoerd werk (stuk 4). Dit document bevestigt dat verzoekers vader drie jaar lang voor de Amerikaanse troepen heeft gewerkt op de bases in Jalalabad en Kaboel. Dit document werd hem toegezonden via zijn schoonbroer in Afghanistan.” Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij te vaag is over de projecten waaraan hij heeft gewerkt, argumenteert verzoeker *“Enerzijds was verzoeker redelijk in staat het werk van zijn vader te omschrijven, aangezien hij zei dat hij houtbewerker was, dat hij tafels en stoelen verkocht, maar ook bouwmaterialen zoals zand, gravel en rockers (CGVS, p. 9). Zijn vader kon hem niet meer informatie geven over de goederen die hij aan de militaire bases leverde. Anderzijds werkte zijn vader, zoals reeds opgemerkt, niet altijd op dezelfde plaats; hij werkte naar behoefte en op verzoek: “om duidelijk te zijn, het werk was niet op salarisbasis, ze namen contracten om iets te doen voor die mensen en dan was elk contract afhankelijk van het werk” (CGVS, p. 8). De door verzoeker verstrekte informatie is derhalve die welke hij redelijkerwijs geacht kon worden te kennen”* en met betrekking tot het feit dat verzoeker niet weet voor welke buitenlanders zijn vader heeft gewerkt: *“Deze verklaring is onjuist aangezien verzoeker herhaaldelijk heeft verklaard dat zijn vader voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 6 en p. 10). Deze*

informatie was zeer duidelijk voor de PO officer die vroeg: "En hij onderhandelde direct met de Amerikanen ? Ja" (CGVS, p. 8)." Waar in de bestreden beslissing het tenslotte onaannemelijk wordt geacht dat verzoeker niet wist hoe lang zijn vader dit werk al deed werpt verzoeker op dat zijn vader al werkt sinds hij een kind was en het dus logisch is dat hij niet kan zeggen wanneer hij precies is begonnen met werken en dat geen enkel kind kan zeggen wanneer zijn ouders precies begonnen te werken.

Aangaande de houding van zijn vader betoogt verzoeker, met betrekking tot de bevinding dat het niet logisch is dat verzoekers vader de bedreiging niet serieus nam: "Niettemin verklaarde verzoeker dat zijn vader niet dacht dat het echt de Taliban waren en dat zij dachten dat het chantage was zodat anderen zijn werk konden krijgen: "we hebben contract daar en misschien is er iemand anders die het contract wil winnen en ons bang maken, zodat we het land verlaten en ze het contract kunnen innemen" (CGVS, p. 13). Ook deed zijn vader dit werk al heel lang, dus hij dacht niet dat het echt de Taliban was. Pas nadat zijn vader was vermoord, besepte zijn familie dat de bedreigingen werkelijk van de Taliban afkomstig waren." Waar het niet logisch wordt geacht dat zijn moeder hem over het dreigement na de dood van zijn vader had ingelicht, stelt verzoeker dat zijn vader de bedreigingen niet serieus nam omdat hij dacht dat de bedreigingen niet echt van de taliban waren en het bovendien heel logisch is dat zijn vader zijn familie niet bang wilde maken door de bedreigingen te onthullen zodat zijn familie zich niet in gevaar zou voelen. Met betrekking tot het feit dat hij weinig weet over de bedreiging van zijn vader, stelt verzoeker dat zijn vader op weg naar huis was bedreigd en dat verzoeker pas na diens dood heeft vernomen dat hij bedreigd was.

Aangaande het overlijden van zijn vader argumenteert verzoeker als volgt: "Verzoeker heeft altijd verklaard dat hij Afghanistan eind 2019 heeft verlaten (CGVS, p. 4) maar dat zijn vader op de 5e maand van 2018 is overleden. In zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde hij uit dat zijn vader was overleden, dat zij vervolgens waren verhuisd en dat zij vervolgens in 2019 de bedreigingen hadden ontvangen (DvZ, vraag 3.5). Het zou daarom niet logisch zijn dat hij opzettelijk heeft verklaard dat zijn vader in 2019 was overleden. Hij maakte in zijn persoonlijk onderhoud duidelijk dat dit een misverstand was tijdens zijn interview bij de DVZ: "U zei bij de DVZ dat het op het einde van 2019 was. Dat was toen ik bedreigd werd en het land verliet" (CGVS, p. 14). Hij legde in zijn persoonlijk onderhoud vrij consistente verklaringen af, aangezien hij verklaarde dat zij op de 6e of 7e maand van 2018 waren verhuisd (CGVS, blz. 4). Ze verhuisden na de dood van zijn vader." Aangaande zijn bedreigingen argumenteert verzoeker "De redenering van het CGVS is te streng. Er is een verschil van één maand voor gebeurtenissen die meer dan twee jaar voor zijn persoonlijk onderhoud plaatsvonden. Verzoeker heeft met name tijdens zijn persoonlijk onderhoud spontaan verklaard dat er sprake was van een vergissing. Toen hem werd gevraagd naar de datum van de "9e Qaws", verklaarde hij spontaan dat dit de datum was van de brief die hij bij de DVZ had genoemd en dat dit een vergissing was: "Is er iets gebeurd op de 9de van qaws ? Ik gaf deze dag op mijn eerste interview, ik gaf de datum van de brief maar dat is niet correct. Ik wist niet, omdat ik de brief niet had, het was een schatting" (CGVS, p. 16)."

Aangaande de houding van de taliban en de vaststelling dat het niet logisch is dat de taliban de eerste keer zo gemakkelijk zijn vertrokken, betoogt verzoeker: "Verzoeker wil hieraan toevoegen dat de Taliban het huis is binnengekomen en veel dingen hebben gebroken. Aangezien verzoeker echter niet aanwezig was, had de Taliban geen andere keuze dan te vertrekken. Bovendien verbaast het CGVS zich erover dat de Taliban niet heeft gevraagd waar verzoeker was: "Indien ze zo naarstig naar u op zoek waren, lijkt het nochtans logisch dat ze hierachter zouden vragen en hier naartoe zouden trekken" (bestreden beslissing, pp. 2-3).

De Taliban hadden er echter geen belang bij deze vraag aan verzoekers grootvader te stellen, aangezien deze hem rechtstreeks zou hebben gewaarschuwd dat de Taliban zouden komen indien de Taliban hem dat hadden gevraagd." Verzoeker stelt vervolgens de houding van de taliban niet te kunnen verklaren waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet logisch is dat de taliban een brief sturen in plaats van rechtstreeks naar het huis van verzoeker te komen.

Aangaande de familie van de werknemers van zijn vader en de stelling van het CGVS dat het niet logisch is dat zij niet zouden geïnformeerd zijn over de bedreigingen werpt verzoeker op dat hij reeds heeft uitgelegd dat zijn vader de bedreigingen niet serieus nam en hen dus niet hoefde te waarschuwen (CGVS, p. 17) en dat het bovendien slechts werknemers waren en het minder waarschijnlijk was dat zij het doelwit waren van de taliban. Wat de kinderen van M.N. betreft, merkt verzoeker op dat hij verdwenen was voordat zijn vader en kinderen nog jong waren en het dus niet nodig was hen te waarschuwen. Aangaande de gebeurtenissen na zijn vertrek en de vastgestelde tegenstrijdigheid, stelt verzoeker: "Verzoeker verklaarde echter dat hij de verschillende vragen en antwoorden die van hem werden verwacht, niet volledig had begrepen. Vervolgens legde hij uit dat de Taliban twee keer gekomen waren, maar slechts één keer het huis waren binnengekomen: "Ze kwamen twee keer na mijn vertrek. Een keer en dan kwamen ze het huis binnen, maar de 2de keer bleven ze buiten. Maar niet binnen" (CGVS, p. 12). Hij was verward in de vragen omdat de Taliban twee keer kwamen maar slechts één keer het huis zijn binnengekomen."

Aangaande het gebrek aan bewijskracht van de brief van de taliban argumenteert verzoeker als volgt: *“Het CGVS verwerpt in het algemeen, zonder enige in concreto analyse, de bewijskracht van elk document uit Afghanistan. Het verwijst naar de corruptie van documenten uit Afghanistan, hoewel het geen document is dat door de Afghaanse autoriteiten, maar door de Taliban is uitgegeven. De documentatie over corruptie is derhalve niet relevant. Dit soort informatie betekent echter niet dat het CGVS niet verplicht is de door verzoeker overgelegde documenten in concreto te analyseren. Deze redenering zou het onmogelijk maken voor een persoon uit Afghanistan om zijn vrees te bewijzen.”* Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad inzake de beoordeling van documenten en stelt dat door zonder enige concrete analyse automatisch te oordelen dat de aanwezige documenten frauduleus zijn, verwerende partij in gaat tegen de verplichting om met volledige kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van het dossier, een beslissing te nemen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangaande het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, wijst verzoeker er vooreerst op dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of ongelovigen. Hij citeert ter staving uit volgende bronnen: ECRE, *“Study: Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan”*, 11 juni 2021; Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’*, juni 2021, pp. 33-34; Infos Migrants, *“Afghans deported from Europe at risk from ‘barbaric regime’*, 6 september 2021; OSAR, *“Afghanistan: Profils à risque”*, 31 oktober 2021 (internetlinks).

Hij wijst er op dat beide studies zijn gedaan voor de machtsovername en dat momenteel de taliban de controle hebben over het volledige grondgebied, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. Vanwege zijn verblijf in Europa is het volgens verzoeker zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden, zo betoogt verzoeker. Hij citeert vervolgens uit volgende bronnen: Jurist, *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”*, 13 Maart 2022; Jurist, *“Afghanistan dispatch: ‘the Taliban have started to search the whole city of Kabul’”*, 9 Maart 2022; HRC49, *“Oral Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan”*, 7 maart 2022 en Gandhara News, *“Six Months And An Eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule”*, 15 februari 2022. Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie.

Hij wijst op de ongekende hongersnood en bedreiging met de hongerdood in Afghanistan. Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *M'Bodj* (HvJ 18 december 2014, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13) de inhoud van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt. De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn. *In casu* kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de *zaak Sufi en Elmi*. De voornaamste reden waarom de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de taliban. Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort. Verzoeker citeert in dit verband uit Le Monde, *“Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »”*, 7 januari 2022 en OSAR, *“Afghanistan: Profils à risque”*, 31 oktober 2021. Bovendien persen de taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpingen hen te voeden, zo betoogt verzoeker, die citeert uit Human Rights Watch, *“Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity”*, 18 januari 2022; Gandhara, *“Taliban Imposing ‘Charity’ Taxes on Farmers Who Need Aid”*, 29 oktober 2021 en Asyls, *“Afghanistan : COI Repository, 1st September 2021 - 31th August 2022”* (internetlinks).

Verzoeker betoogt vervolgens dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. *In casu* zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen. Verzoeker verwijst naar

meerdere bronnen en naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In de bestreden beslissing verstrekt het commissariaat-generaal geen recentere gegevens dan die welke in bovengenoemd arrest zijn vermeld, waaruit zou blijken dat de humanitaire crisis in Afghanistan is verminderd. In het verslag van EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 wordt deze kwestie inderdaad niet besproken. Bijgevolg moet de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen.

Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade, als bepaald in artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. Enerzijds, in het verslag “*Afghanistan: COI Repository, 1st september 2021 – 17 August 2022*” van Asyls (stuk 3 bij het verzoekschrift) worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de taliban de macht hebben overgenomen. Andere nieuwsbronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan allesbehalve vreedzaam is (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 - 15 juni 2022*, pp. 10-12 (stuk 4 bij het verzoekschrift)). Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag van EASO van januari 2022 dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker verwijst verder opnieuw naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en naar de Nansen NOTE 2 - 22, “*The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases*”, p. 15-17, en besluit dat de beslissing van het commissariaat-generaal voorbarig is en ten minste dient te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien, vóór de machtsovername door de taliban, verleende het commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het commissariaat-generaal mag de machtsovername door de taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghanistan is een dictatuur waar de sharia wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de taliban durven in te gaan, wordt het ergste leed aangedaan (OSAR, *Afghanistan: Profils à risque*, 31 oktober 2021).

Verzoeker vraagt in hoofdorde, om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde, om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in nog meer ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik;
3. The Guardian, “*Inside the CIA’s secret Kabul base, burned out and abandoned in haste*”, 3 October 2021, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2021/oct/Q3/inside-the-cias-secret-kabulbase-burned-out-and-abandoned-in-haste>;
4. Werkdocument - Orner Hayat Construction & Rehabilitation Company – 15 augustus 2017;
5. Asyls, “*Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 - 31th Augustus 2022*”, beschikbaar op: [https://resources.asylos.eu/wpcontent/uploads/reports/afghanistan_coi_repository_1_september_2021 - 31 august 2022 fpdf.pdf](https://resources.asylos.eu/wpcontent/uploads/reports/afghanistan_coi_repository_1_september_2021_-_31_august_2022_fpdf.pdf).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 december 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 21 december 2022 waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Arbeidscontract van verzoekers vader voor “Omar Hayat Construction & Rehabilitation Company” van 1 augustus 2010 (stuk 1);
2. Loonfiches (stuk 2);
3. Een certificaat van dankbaarheid – Field Security Group (stuk 3);
4. Een certificaat van dankbaarheid – Afghan First & LN Relations (stuk 4);
5. Foto van verzoekers vader met Canadese officieren (stuk 5).

Ter terechtzitting legt verzoeker ook de originele taskara van zijn vader neer.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot

de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie neer van zijn taskara en de taskara's van zijn broer. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist. Evenmin wordt verzoekers afkomst uit het dorp Qala Shahi in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar, betwist door verwerende partij.

5.3. Verzoeker vreest dat hij door de taliban zal gevisieerd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Volgens zijn verklaringen vluchtte verzoeker uit Afghanistan eind 2019 omdat zijn grootvader een dreigbrief van de taliban had gevonden waarin stond dat hij moest vermoord worden omdat hij niet aan hen gehoorzaam had. Ongeveer een jaar eerder werd zijn vader, die als houtbewerker werkte op verschillende militaire basissen in Afghanistan bedreigd door de taliban en later dood teruggevonden. Twee maanden later kwamen de taliban naar verzoekers huis in Qala Shari en eisten van zijn grootvader dat verzoeker met hen zou meekomen omdat zijn vader voor de ongelovigen werkte. Verzoeker verhuisde daarop met zijn familie naar het district Behsud in Nangarhar, vanwaar hij eind 2019 vertrok uit Afghanistan. Volgens zijn verklaringen kwamen de taliban na zijn vertrek nog tweemaal naar zijn huis.

In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten omdat (1) verzoeker de beweerde werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk maakt omdat hij hiervan

nauwelijks op de hoogte is en verklaarde dat hij op contractuele basis werkte maar niet kan zeggen wie zijn officiële werkgever was en bovendien geen enkel document gerelateerd aan de werkzaamheden van zijn vader kan neerleggen, (2) hij niet weet welke projecten of contracten hij had, niet weet of hij voor het Afghaanse leger heeft gewerkt en niet kan zeggen waar hij zijn bouwmaterialen haalde, (3) het niet logisch is dat zijn ouders hem niet inlichten over het dreigement door de taliban aan het adres van zijn vader en ook niet kan zeggen om welke bedreiging het ging, (4) verzoeker zich tegenspreekt over het tijdstip van zijn vaders overlijden, (5) het weinig geloofwaardig is dat de taliban op makkelijke manier konden worden afgewimpeld en de taliban ook weinig doortastend tewerk ging waar zij slechts een dreigbrief stuurden nadat zij verzoeker na een jaar konden lokaliseren en (6) het niet logisch is dat de familie van de werknemers niet zouden zijn geïnformeerd over de bedreigingen aan het adres van zijn vader en (7) verzoeker zich ook tegenspreekt over de gebeurtenissen die na zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden.

De specifieke omstandigheden van verzoeker in acht genomen is de Raad niet overtuigd door de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de geringe kennis van verzoeker over zijn vaders werkzaamheden, in het bijzonder waar dit wordt afgeleid uit het feit dat verzoeker de namen niet kent van de werknemers van zijn vader, dat hij niet wist hoeveel hij zijn werknemers betaalde, wat zijn vader zelf verdiende of nog of de contracten die hij en zijn zakenpartner afsloten maandelijks of op jaarbasis vernieuwd werden. Dat hij het antwoord hierop moet schuldig blijven, is als dusdanig niet zo opmerkelijk nu het om zeer specifieke aspecten van het werk van diens vader gaat, waarvan niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker, die ongeveer achttien jaar oud was op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan en die ook niet beweert dat hij zelf betrokken was bij deze activiteiten, hiervan op de hoogte zou zijn. Ook het gegeven dat verzoeker niet wist aan welke projecten zijn vader precies meewerkte of dat hij niet wist waar zijn vader het zand of andere bouwmaterialen leverde of wat de ontvangers ervan mee deden, kan er bezwaarlijk toe doen besluiten dat hij de werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk maakt. De Raad kan verzoeker volgen waar hij opmerkt dat de meeste personen niet de namen van de collega's van hun ouders kennen, zodat redelijkerwijze ook niet van verzoeker kan verwacht worden dat hij de namen van de werknemers van zijn vader zou kennen. Zoals terecht aangehaald in het verzoekschrift heeft verzoeker aangegeven dat zijn vader op verschillende militaire basissen in Nangarhar en Kabul heeft gewerkt maar niet altijd op dezelfde plaats. Verder verklaart verzoeker dat hij soms met contracten werkte en soms niet en dat hij geen specifiek salaris kreeg maar per prestatie werd betaald. Voorts wijst verzoeker er terecht op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud er op wees dat in Afghanistan ouders niet veel details geven over de job aan hun kinderen (notities PO, p. 9). De Raad stelt vast dat verzoeker weinig details kan vertellen over de werkzaamheden van zijn vader, maar wel consistent verklaarde dat hij op verschillende plaatsen in Nangarhar en Kabul werkte en soms met contracten.

Verder stelt de Raad vast dat, waar verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek geen documenten neerlegt die betrekking hebben op de werkzaamheden van zijn vader, in het kader van de procedure voor de Raad wel een aantal documenten worden neergelegd die betrekking hebben op diens werkzaamheden. Aan het verzoekschrift wordt een kopie gehecht van een in het Engels opgesteld document van de O.H.C. & R. Company van 15 augustus 2017 waarin wordt bevestigd dat G.S., Carpenter, werd tewerkgesteld namens de Verenigde Staten in de VS militaire basissen in Jalalabad en New Kabul Compound onder andere met de O.H.C. & R. Company van augustus 2010 tot november 2013 en worden summier een aantal projecten omschreven waaraan deze persoon heeft meegewerkt. Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker ook een arbeidsovereenkomst neer tussen de O.H.C. & R. Company en G.S. van 1 augustus 2010 (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), een aantal loonfiches (stuk 2) en een appreciatiebrief van de Field Security Group van 10 juni 2013 ten aanzien van G.S. (stuk 3) en een appreciatiebrief van de Afghan First & LN Relations (stuk 4). Deze elementen stroken in elk geval met verzoekers verklaringen dat zijn vader op militaire basissen in Nangarhar en Kabul heeft gewerkt. Wat betreft de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde taskara kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de proceduretaal, zodat hij geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

De Raad stelt vast dat de documenten met betrekking tot de werkzaamheden van verzoeker een nieuw licht kunnen werpen op het beschermingsverzoek en verzoekers nood aan internationale bescherming en deze niet voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Waar verwerende partij ter terechtzitting stelt dat het gebrek aan kennis van verzoeker met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vader en het ontbreken van elk document dat hierop betrekking heeft niet determinerend is, kan zij niet worden bijgetreden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat de door hem voorgehouden problemen met de taliban volgens zijn verklaringen hun oorsprong vinden in de werkzaamheden van zijn vader voor de Amerikanen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat het gebrek aan kennis van verzoeker hierover en het gebrek aan documenten eveneens de basis vormt voor de

geloofwaardigheidsbeoordeling van de door verzoeker voorgehouden problemen. De Raad stelt verder vast dat verwerende partij, die de authenticiteit van de voorgelegde documenten als dusdanig niet in twijfel trekt, zich ter terechtzitting wat betreft de documenten inzake de werkzaamheden van verzoekers vader schikt naar de wijsheid van de Raad.

Bovendien leest de Raad in de EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", dat personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire troepen of die gezien worden als personen die deze troepen steunden als een risicoprofiel worden aangemerkt en dat familieleden van deze personen het risico kunnen lopen om onderworpen te worden aan daden van vervolging (EU AA, *Country Guidance*, p. 18-19). Onder dit profiel vallen onder meer tolken, veiligheidsbewakers, civiele contractanten en logistiek personeel. Tolken worden onder dit profiel beschouwd als personen die in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van de landeninformatie met betrekking tot vervolging in het verleden.

Er wordt gesteld dat er beperkte informatie beschikbaar is over het taliban beleid met betrekking tot andere personen die met buitenlandse troepen hebben samengewerkt, maar dat ook andere individuen onder dit profiel en familieleden van deze personen vervolging kunnen riskeren. Verder blijkt uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie ook dat volgens bepaalde bronnen de taliban lijsten opstelden in augustus 2021 van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen en dat zij mogelijk toegang hebben tot gegevens van het VS leger (EUAA, *Afghanistan, Targeting of individuals*, August 2022, p. 75).

Uit het voorgaande blijkt dat nieuwe documenten voorliggen die mogelijk een nieuw licht werpen op de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn voorgehouden profiel als familielid van een vader die in het verleden werkte op Amerikaanse militaire basissen.

Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zelfs indien verzoeker niet aannemelijk zou maken in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen. Een verder en grondig onderzoek van de door verzoeker neergelegde documenten en zijn profiel dat hierop gebaseerd is, is bijgevolg noodzakelijk.

De Raad wijst er op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook lokaal. Verzoekers vervolgingsvrees die mogelijkerwijze voortvloeit uit zijn profiel als zoon van een persoon die werkzaam was op Amerikaanse militaire basissen moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, kan in deze stand van zaken de Raad het beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET